

Στήν Μεγάλη Παρασκευή.

Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὁλοκληρώθηκε λοιπόν ὁ ἀγώνας μας τῆς νηστείας καί τελείωσε στό Σταυρό. Καί ποῦ ἔπρεπε νά καταλήξει τό τέλος τῆς νίκης, ἄν ὄχι στό τρόπαιο τοῦ Χριστοῦ; Γιατί ὁ Σταυρός εἶναι τό τρόπαιο τοῦ Χριστοῦ, πού ἔγινε βέβαια μιά φορά, ἀλλά τρέπει πάντοτε σέ φυγή τούς δαίμονες. Πράγματι, ποῦ εἶναι τά εἶδωλα καί οἱ μάταιοι φόνοι τῶν ζώων; Ποῦ εἶναι οἱ ναοί καί ἡ φωτιά τῆς δυσσέβειας;

Σβήστηκαν ὅλα ἀπό ἓνα Ἅγιο Αἷμα καί γκρεμίστηκαν, καί μένει ὁ Σταυρός πολυδύναμη δύναμη, ἀόρατο βέλος, ἄυλο φάρμακο, παυσίπονο πληγμα, δόξα γεμάτη ὄνειδος. Ὡστε, καί ἄν μύρια ἄλλα διηγηθῶ γιά τό Χριστό, καί ἄν καταπλήξω τόν ἀκροατή μου διηγούμενος μύρια θαύματα, δέν καυχιέμαι τόσο γιά ἐκεῖνα, ὅσο γιά τό Σταυρό. Ἐννοῶ τό ἐξῆς μ' αὐτό πού λέω: Ὁ Ἰησοῦς προῆλθε ἀπό Παρθένο. Εἶναι μεγάλο θαῦμα νά παρακαμφθεῖ ὁ γάμος καί ἡ φύση νά καινοτομήσει. Ἀλλά, ἄν δέν ὑπῆρχε ὁ Σταυρός, δέ θά σωζόταν μέ τά ἔργα της ἡ πρώτη παρθένος τοῦ Παραδείσου. Τώρα ὅμως μέ τό γεγονός τῆς σταύρωσης ἡ γυναίκα σώζεται πρώτη, θεραπεύοντας τό παλαιό κακό μέ νέα χαρίσματα. Ἀναστήθηκε ὁ νεκρός στή Γαλιλαία, ἀλλά πέθανε πάλι. Ἐγώ ὅμως, πού

ἀναστήθηκα μέσω τοῦ Σταυροῦ, δέν εἶναι δυνατό πιά νά πέσω σέ θάνατο. Διέπλευσε ὁ Ἰησοῦς τή θάλασσα, ὁ Θεός μέσα σέ πλοῖο, καί τό ξύλο πρόσφερε μιά ἐφήμερη ὠφέλεια. Ἐγώ ὅμως ἀπόκτησα ξύλο αἰώνιο, εὐεργετικό, πού, χρησιμοποιώντας το ἀντί γιά πηδάλιο, ἀντιμετωπίζω τά πνευματικά κύματα τῆς πονηρίας.

Δόθηκε φαγητό σέ πέντε καί πάλι σέ ἑπτὰ χιλιάδες ἀνθρώπους μ' ἓνα σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Ποῦ εἶναι λοιπόν τά ἀπομεινάρια τοῦ φαγητοῦ; Πῶς ἐγώ πού δέν ἤμουν παρών θά λάβω ὅ,τι καί οἱ παρόντες; Γέμισαν δώδεκα κοφίνια ἀπό τά περισσεύματα. Ἡ Χάρη εἶναι σύμμετρη. Σταυρώθηκε ὁ Χριστός καί τρεφόμαστε συνεχῶς καί ἐνῶ χορταίνουμε ζητοῦμε ξανά καί ἐνῶ ξαναπαίρνουμε πάλι ποθοῦμε καί εἶναι περισσότερο ὅσο ἀπομένει. Γιατί ἡ Χάρη δέν ἐλαττώνεται. Ἄς ἐπαινεῖται ἡ μέρα πού γέννησε τό φῶς, πού χάρη σ' αὐτήν οἱ ἄλλες μέρες προσκλήθηκαν νά εὐφρανθοῦν. Ἄκουσε πῶς: Σήμερα πλάσθηκε ὁ Ἀδάμ, τήν ἕκτη ἡμέρα. Σήμερα περιβλήθηκε θεία μορφή. Σήμερα ἔγινε ὁ ἄνθρωπος κυβερνήτης καί ἔπιασε καλά τά πηδάλια τῆς οἰκουμένης ὡς ἡγεμόνας ὄλων τῶν ζώντων. Σήμερα ἔλαβε ἐντολές τίς ὁποῖες εἶχε τή δυνατότητα νά τίς κάνει ἢ ὄχι. Σήμερα ξέπεσε ἀπό τόν Παράδεισο καί σήμερα ξαναμπῆκε. Ὡ μέρα πολύτροπη, γεμάτη λύπη καί δίχως καθόλου λύπη, πού τό πρωί ἔφερε λύπη καί τό βράδυ εὐφροσύνη- ἢ μᾶλλον πού δέν πλήγωσες τόσο, ὅσο θεραπείες.

Μέ λύπη ὁμολογῶ πρὸς ἐσᾶς φέρνοντας στό νοῦ μου τά παλαιά παθήματα, ἀκούοντας ὅτι ὁ Ἀδάμ ξέπεσε ἀπό τήν πατρική ἐστία. Ξέπεσε αὐτός πού ἦταν πολίτης τοῦ Παραδείσου, πού τρεφόταν χωρίς νά καλλιεργεῖ, πού ἀπολάμβανε χωρίς βροχή καί πού δέν εἶχε ἀνάγκη οὔτε ἀπό ἰδρώτα οὔτε ἀπό ξινάρι, οὔτε ἀπό κόπους καί μόχθους γιά νά ζήσει. Χαιρόταν τά θαλερά δέντρα πού συνέχεια ἀνθοῦσαν καί καρποφοροῦσαν, πού σέ κάθε ἐπιθυμία του ἀκολουθοῦσαν ὅσα τοῦ χρειάζονταν καί πού δέν ἤξερε, ἐξαιτίας τῆς ὠραιότητας ἐκείνων πού ἔβλεπε, σέ ποιό νά πρωτοαπλώσει τό χέρι του. Συχνά μοῦ ἤρθαν δάκρυα γιά τήν τόση μακαριότητα, βλέποντάς τον νά τήν ἔχει χάσει. Ἀφοῦ ὅμως ἐντρυφήσα στά Εὐαγγέλια καί ἔφτασα σ' αὐτήν τήν ἡμέρα(γιατί ἕκτη ἦταν ἡ ἡμέρα ἐκείνη καί τούτη), ἀπαλλάχτηκα ἀπό τή λύπη καί ἄλλαξα γνώμη, καί φορῶ τώρα τά λευκά ροῦχα τοῦ λόγου καί λέγω στόν ἑαυτό μου καί σ' ἐσᾶς: «δραπέτευσε ὁ πόνος, ἡ λύπη, ὁ στεναγμός» (Ἠσ. 51, 11). «Τά παλιά πέρασαν, νά ὅλα ἔγιναν καινούργια» (Β' Κορ. 5, 17). Ὅπως δηλαδή οἱ βοηθοί τῶν γιατρῶν θεραπεύουν τά δαγκάματα τῶν φιδιῶν βγάζοντας ἀπό αὐτά τά ἴδια καί παρασκευάζοντας τά ἀντίδοτα, πολεμώντας τό

πάθος μέ τίς άφορμές τοῦ πάθους, ἔτσι καί ὁ Σωτήρας χρησιμοποίησε γιά τή θεραπευτική Του ἐνέργεια ὅλες μαζί τίς άφορμές τῶν παθῶν, κάνοντας τό πικρό γλυκό, μεταβάλλοντας τή χολή σέ φάρμακο, στρέφοντας κατά τοῦ θανάτου τό ἴδιο του τό κεντρί, μετατρέποντας τή δοκιμή τοῦ δέντρου σέ σωτηρία, παίρνοντας τήν ἡμέρα πού ἔφερε τή λύπη στόν κόσμο καί παρέχοντας ὡς αντίδοτο τήν ἡμέρα πού ἔφερε σ' αὐτόν τή χαρά.

Μήν πιστέψεις ἐμένα, ἀλλά πίστεψε τά μάτια σου. Κοίταξε τή συνάθροισή μας αὐτή καί παῦσε νά ἀντιλέγεις. Εἶναι ἡμέρα τῆς Σταύρωσης καί χαιρόμαστε ὅλοι, νηστεύομε ἀπό τά κακά καί καθαρίζομαστε ἀπό ὅλα, τά μέσα καί τά ἔξω. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος τῆς ἐορτῆς καί ὁ τρόπος τῆς εὐφροσύνης. Σᾶς ἀναφέρω κάποια μικρά θαύματα τῆς δύναμης τοῦ Σταυροῦ. Κοίταξε ὀλόγυρα τήν οἰκουμένη: πόσα χωριά ὑπάρχουν, πόσες πόλεις, πόσοι τόποι, πόσα ἔθνη, νησιά, ποτάμια, παραλίες, πόσα γένη καί πόσες φυλές καί βαρβαρικές γλώσσες. Ὅλοι αὐτοί σήμερα γιά χάρη τοῦ Σταυροῦ νηστεύουν καί σταυρώνουν τά πάθη τους μέ τή δύναμη Ἐκείνου. Πολλοί περνοῦν ὅλη τή νύχτα χωρίς νά χάσουν τή δύναμη γιά νηστεία. Καί τώρα συγκεντρωθήκαμε ὅλοι ν' ἀκούσομε γιά τό Σταυρό καί γεμίζομε τήν ἐκκλησία καί σπρώχνομε ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί ἰδρωκοποῦμε καί ταλαιπωρούμαστε. Μπροστά στούς δικαστές παίρνομε τήν ἄδεια νά καθίσομε, ἐνῶ μπροστά στόν Ἰησοῦ στεκόμαστε ὄρθιοι μ' εὐχαρίστηση, γιάτί καί ὁ Ἰησοῦς στάθηκε ὄρθιος γιά χάρη μας, γιά νά σταματήσει τούς λόγους τῆς κακίας. Τί ἔγινε λοιπόν σήμερα. Ἄς μή μᾶς διαφύγουν ἔτσι ἀπλά τά θαύματα τῆς ἡμέρας.

Ἐφεγγε λοιπόν ἡ μέρα καί ἦταν πολύ πρωί, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ὀδηγοῦνταν μέ δεμένα τά χέρια στό Πραιτώριο τοῦ Πιλάτου. Ποιά χέρια; Ἐκεῖνα πού θεράπευσαν τυφλούς καί γιάτρεψαν κουτσούς. Καί σφίγγονταν μέ δεσμά τά δάχτυλα πού δημιούργησαν βλέφαρα, καί κρατοῦνταν ὁ θεραπευτής τῶν ἀνθρώπων γιά νά μήν ἐκπληρώση τό ἔργο τῆς τέχνης πού ἤξερε. Αὐτά εἶναι πού ἀνταποδίδονται στόν Κύριο. Δέχτηκε δεσμά Αὐτός πού δεσμεύει τά νερά στά σύννεφα(Ἰωβ24, 8), Αὐτός πού ἐλευθερώνει μέ γενναιότητα τούς δεμένους στίς φυλακές(Ψαλμ. 67, 7), Αὐτός πού χαρίζει στούς αἰχμαλώτους τήν ἐλευθερία(Ἠσ. 61, 1). Δέχτηκε τά δεσμά Αὐτός πού ἔλυσε τόν Λάζαρο ἀπό τά δεσμά τοῦ θανάτου(Ἰω. 11, 1). Ὁδηγήθηκε στό πραιτώριο Αὐτός πού ἔχει σάν δορυφόρους Του ἀμέτρητους Ἀγγέλους. Στάθηκε μπροστά στόν Πιλάτο Αὐτός πού ἔχει θρόνο Του τόν οὐρανό. Ἀνεχόταν ὁ Δημιουργός νά Τόν σέρνουν τά

δημιουργήματά Του, ὁ Πλάστης τὰ πλάσματά Του, ὁ Τεχνίτης τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Του.

Καί τί γίνεται ἔπειτα; «Αὐτοί», λέει, «δέν μπῆκαν στό πραιτώριο γιά νά μή μολυνθοῦν, ἀλλά νά μπορέσουν νά φᾶνε τό φαγητό τοῦ Πάσχα» (Ἰω. 28, 28). Ὡ πέλαιος παρανομίας! Ἐκτελοῦν ἕναν ἄδικο φόνο καί δέ θέλουν νά μποῦν στό πραιτώριο, προσέχοντας νά μή μολυνθοῦν αὐτοί πού ἦταν ἤδη μολυσμένοι. Ἐλευθερώνουν τό πρόβατο μέ τό Πρόβατο. Περίμενε λοιπόν τήν κρίση ὁ Κριτής ὅλης τῆς οἰκουμένης. Περίμενε τούς μάρτυρες τῶν ψυχῶν, Πλάστης καί κρινόμενος. Ἦταν ἄνθρωποι πού κάθονταν καί δίκαιζαν, ἐνῶ ὁ Θεός στεκόταν καί σώπαινε. Στεκόταν στήν πόρτα τῶν ἀνθρώπων ὁ Κύριος τῶν πυλῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ρώτησε ὁ Πιλάτος τάχα ὡς πῶς φιλόσοφος ἀπό τούς Ἰουδαίους. Τί λέγω; Θά δείξουν τήν ἀλήθεια τὰ ὅσα ἔγιναν: «γιά ποιό πράγμα κατηγορεῖτε τοῦτον τόν ἄνθρωπο;» (Ἰω. 18, 29). Ποιός μπορεῖ νά κατακρίνει τό Θεό; Ἀναγκάζομαι νά λέγω ὅ,τι εἶπε ὁ Πιλάτος. Ὁ Ἰησοῦς σωπαίνει, ὄχι γιατί λείπουν τὰ λόγια στό Λόγο, ἀλλά γιά νά μή διαλύσει μέ τήν ἀπόκρισή Του τό στεφάνι τοῦ Σταυροῦ. Κατηγορεῖται γιά κτήματα ὁ ἀκτῆμων; Γιά ξένα σπίτια, Αὐτός πού δέν ἔχει τόπο ὅπου νά γείρει τό κεφάλι Του; Γιά πράγματα, Αὐτός πού καί τούς μαθητές Του εἶχε γυμνοῦς ὡς τή μέση; Αὐτός πού δέν εἶχε ὑποζύγιο, ἀλλά χρησιμοποίησε ξένο πουλάρι, γιά νά εὐλογήσει τὰ παιδιά σας; Πέστε μιά πρόφαση, πλάσατε αὐτήν, σκοτώστε, ἀλλά δίκαια.

«Τοῦ ἀπάντησαν οἱ Ἰουδαῖοι· ἄν αὐτός δέν ἦταν κακοποιός, δέ θά σοῦ τόν παραδίδαμε» (Ἰω. 18, 30). Μεγάλη ἀπόδειξη αὐτή γιά τὰ πράγματα, διατύπωση ἀόριστη. Πές μας τήν κακία Του καί μήν παραπλανᾶς τόν ἀκροατή. «Τούς λέει ὁ Πιλάτος· Πάρτε τον ἐσεῖς καί δικάστε τον σύμφωνα μέ τό νόμο σας» (Ἰω. 18, 31). Ἐξυπνος δικαστής. Βάζει τό βάρος στό κεφάλι τῶν Ἰουδαίων: «Πάρτε ἐσεῖς αὐτόν πού ἔπραξε τό κακό». «Τοῦ λένε οἱ Ἰουδαῖοι· Σ' ἐμᾶς δέν ἐπιτρέπεται νά σκοτώσομε κανένα» (Ἰω. 18, 32). Πῶς τότε σκοτώσατε τόν Ἡσαΐα, πῶς τόν Ζαχαρία, πῶς καθένα ἀπό τούς προφήτες; Ἀλλά δέν σᾶς ἐπιτρέπεται νά σκοτώσετε, ὄχι γιατί δέ θέλετε, ἀλλά γιατί δέν μπορεῖτε. Γιατί οἱ Ρωμαῖοι τούς ἔχουν ἤδη ἀφαιρέσει τό δικαίωμα αὐτό. Καταργεῖται λοιπόν πλέον ὁ νόμος καί ἔμεινε στό χαρτί πιά νοητά καί τόν κατάργησε ὁ δεμένος Ἰησοῦς. Ὁ Πιλάτος τότε λέει· «ἐγώ δέ βρίσκω τίποτε νά τόν κατηγορήσω» (Ἰω. 18, 38). Ὁχι μόνο ἐσύ, Πιλάτε, ἀλλά οὔτε οἱ Ἰουδαῖοι βρίσκουν. Οὔτε οἱ τυφλοί οὔτε οἱ νεκροί οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ἡ σελήνη οὔτε ὁ κόσμος οὔτε ὄλοι οἱ δίκαιοι, οἱ προφῆτες καί οἱ μάρτυρες. Γιατί λέει κάποιος προφή-

της δικός τους: «Αὐτός δέν ἔκαμε καμιά ἄμαρτία οὔτε βρέθηκε στό στόμα του δόλος» (Ἠσ. 53, 9. Α' Πέτρ. 2, 22). Βοηθοῦν ὅλοι τόν Πιλάτο, διατυπώνοντας δίκαιη γνώμη. Μόνοι ἀγωνίζονται οἱ Ἰουδαῖοι, δικάζουν μέ κραυγές καί φιλονεικοῦν νά σκιάσουν τήν ἀλήθεια μέ θορύβους καί ἐπιβεβαιώνουν τή κρίση τοῦ Ἡσαΐα: «περίμενα νά κάνει σταφύλια, καί ἔκανε ἀγκάθια» (Ἠσ. 5, 2)· καί δέν ἔδειξε δικαιοσύνη, ἀλλά τήν πιό κούφια κραυγή. Τό ἀμπέλι τῶν Ἰουδαίων καρποφορεῖ κραυγή.

Ἐνῶ διαδραματίζονταν αὐτά καί ὁ Πιλάτος οὔτε νά μιλήσει μποροῦσε οὔτε ν' ἀκούσει ἀπό τήν ἀνάμεικτη ταραχή καί προετοιμαζόταν στάση, στέλνει κάποιον σ' αὐτόν ἢ γυναίκα του (ἦταν καλή βοηθός πού συγκρατοῦσε τόν ἄνδρα της πού ἔτρεχε) καί τοῦ λέει: «Μήν ἀναλάβεις τήν εὐθύνη γι' Αὐτόν τόν δίκαιο» (Ματθ. 27, 19). Ἄν μπορεῖς, σῶσέ Τον. Ἄν δέν μπορεῖς, σῶσε τόν ἑαυτόν σου. Σά νά τοῦ ἔλεγε τά λόγια τοῦ Δαβίδ: «μήν καταστρέψεις τή ψυχή μου μαζί μέ τίς ψυχές τῶν ἀσεβῶν καί τή ζωή μου μαζί μέ τή ζωή αἰμοβόρων ἀνδρῶν» (Ψαλμ. 25, 9). «Μήν ἀναλάβεις εὐθύνη γιά Ἐκεῖνον τόν δίκαιο, γιατί ἐξαιτίας Του ἔπαθα πολλά στόν ὕπνο μου» (Ματθ. 27, 19). Σάν ἕνας ἄλλος Ἰωσήφ, βλέποντας τήν ἀλήθεια μέ τά ὄνειρα, δίνει μαρτυρία ἀντίθετη μέ τήν κραυγή τῶν Ἰουδαίων. Γιατί ἔπρεπε νά νικηθοῦν ἀπό γυναῖκες. Τούς νίκησε ἡ πόρνη Ραάβ. Τούς νίκησε ἡ αἰμορροούσα. Τούς νίκησε ἡ Χαναναία. Καί τώρα πάλι στεφάνι νίκης ἐναντίον τους παίρνει γυναίκα. «Τοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι: Ἐμεῖς ἔχομε νόμο καί σύμφωνα μέ τό νόμο μας πρέπει νά πεθάνει» (Ἰω. 19, 7). Ποιόν νόμο; Μέ ποιές λέξεις τό βεβαιώνει; Μέ τίς λέξεις τάχα πού διαβάσαμε σήμερα; «Ὁδηγήθηκε στή σφαγή σάν τό πρόβατο, σάν ἄκακο ἀρνί ἄφωνο μπροστά σ' αὐτόν πού τό κουρεύει, δέν ἀνοίγει τό στόμα του» (Ἠσ. 53, 7). «Ἀπό τίς ἀνομίες τοῦ λαοῦ μου ὀδηγήθηκε στό θάνατο» (Ἠσ. 53, 8). Αὐτές τίς φράσεις βρίσκω χρήσιμες γιά ἐκείνους. Σέ κανένα ἄλλο ὅμως σημεῖο δέν βρίσκω ὅτι σταυρώνεται δίκαια ὁ Ἰησοῦς.

Μπῆκε ὁ Πιλάτος στό πραιτώριο, ὑποχωρώντας στό θυμό τῶν Ἰουδαίων, ἀγωνιζόμενος νά σβῆσει φλόγα ἄσβεστη. Μπῆκε καί βγῆκε καί ἀναψε περισσότερο τή φωτιά. Βγῆκε ἔχοντας στεφανώσει τόν Ἰησοῦ καί ἐνῶ Τοῦ εἶχε φορέσει πορφύρα, γεγονός πού θαύμασαν καί δέν ἤθελαν οἱ Ἰουδαῖοι. Νά δείχνει δηλαδή στεφανωμένο ἤδη καί μέ βασιλική στολή Αὐτόν πού πολεμοῦσαν. Γιατί ὅ,τι ἔγινε ἦταν γιά περιφρόνησή Του καί ὑπαινιγμός γιά τήν βασιλική φύση. Μόλις Τόν εἶδαν, Αὐτόν πού πολλές φορές Τόν εἶχαν ἀτενίσει καί ποτέ δέν Τόν εἶχαν δεῖ, Αὐτόν πού πάντοτε καθώς Τόν ἔβλεπαν φούντωνε τό πάθος τους καί φλέγονταν ἀπό τήν ἴδια

τους τή φωτιά («θά θελήσουν νά κατακαοῦν ἀπό τή φωτιά», Ἦσ. 9, 5), ὕψωσαν τή σοδομιτική κραυγή. Τήν ὕψωσαν καί ὑψώθηκαν: «Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον Αὐτόν. Τό βασιλιά σας θέλετε νά σταυρώσω; Δέν ἔχομε βασιλιά», λένε, «παρά μόνο τόν Καίσαρα» (Ἰω. 19, 15). Ἀρνοῦνται χωρίς νά διώκονται• ἀθεΐα μετά ἀπό ὅσα εἶχαν ὑποφέρει στήν Αἴγυπτο. «Αὐτοί εἶναι, Ἰσραήλ, οἱ θεοί σου, πού σέ ἔβγαλαν ἀπό τή γῆ τῆς Αἰγύπτου» (Ἐξ. 32, 18). Δέν ἔχετε βασιλιά παρά τόν Καίσαρα; Ποιός λοιπόν σᾶς ὁδήγησε στήν ἔρημο ἢ Ποιός σᾶς ἔθρεψε; Σέ Ποιόν φωνάζει ὁ Μωυσῆς λέγοντας, «ὁ Κύριος πού βασιλεύει ἀπό αἰῶνα σέ αἰῶνα» (Ἐξ. 15, 18) καί ἀκόμη περισσότερο; Ἀφοῦ λοιπόν ἀρνηθήκατε τό βασιλιά σας, μείνετε στό ἐξῆς χωρίς βασιλέα, σέρνοντας τό ζυγό τῆς αἰώνιας δουλείας. Αὐτά ἔγιναν ὡς αὕτη τήν ὥρα. Ἄς δοῦμε καί τό μέρος τῆς ἡμέρας πού ἀπομένει. Γιατί ὁλόκληρη εἶναι ἀγία.

Τόν πῆραν στεφανωμένο. Μέ τί; Μέ ἀγκάθια, τά δῶρα τῶν Ἰουδαίων. «Περίμενε νά κάνει τό ἀμπέλι σταφύλια, ἔκανε ὅμως ἀγκάθια» (Ἦσ. 5, 2). Δέχτηκε ραπίσματα, ἐμπυσμούς, χτυπήματα, μαστιγώθηκε ἐκεῖνος πού δέν εἶχε λόγο νά ντρέπεται γιά τίποτα. Στάσου μαζί μέ τόν Ἡσαΐα καί βλέπε τό Θεό μέ τά μάτια του. Τί λέει λοιπόν ἐκεῖνος; «Κύριε, ποιός νά πιστέψει σέ ὅ,τι ἀκοῦν τά ἀφτιά μας; Τόν εἶδαμε καί δέν εἶχε μορφή οὔτε κάλλος· τό πρόσωπό Του ἦταν κακοποιημένο καί δέν ἦταν νά τό βλέπει ἄνθρωπος» (Ἦσ. 53, 1-3). Δέν εἶχε ὠραιότητα οὔτε ὁμορφιά, ὁ Τεχνίτης ὅλης τῆς ὠραιότητας. Γιατί θρηνοῦσε τήν κακότητα τῶν Ἰουδαίων. «Ἦταν ἄνθρωπος πληγωμένος πού ἤξερε νά ὑποφέρει» (Ἦσ. 53, 3). Ἄνθρωπος, ὄχι Θεός. Ἦταν ἄνθρωπος καί ὄχι Θεός Αὐτός πού χτυποῦσαν. Ποιός ἦταν λοιπόν Αὐτός πού ἀνέφερε τόσους πόνους, τόσες λύπες, πού Τόν χτυποῦσαν ὅλοι; Μήν τυχόν καί ὑποφέρει δίκαια ὅσα ὑποφέρει; «Αὐτός σηκώνει τίς ἀμαρτίες μας καί ὑποφέρει γιά μᾶς» (Ἦσ. 53, 4). «Εγώ δέ βρίσκω καμμιά κατηγορία κατά τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ» (Ἰω. 18, 38). Ἀλλά μήν ντρέπεσαι καθόλου γιά τά περιφρονημένα ἀγαθά. Γιατί, ἂν καί ἔπαθε τόσα, ἔμεινε ἀπαθής. Δέχτηκε χτυπήματα καί ἐμπυσμούς, ὑπέφερε τά αἴσχιστα, παραμένει ὅμως μέ τήν τιμή καί τήν δόξα Του ὡς ἕνας ἀπό ὅσους δέχονται χτυπήματα. Ὅπως λέει σ' αὐτούς κάπου ὁ Ἡσαΐας: «ἐμεῖς νομίσαμε πώς Τόν εἶχε κάνει ὁ Θεός νά πονέσει, Τόν εἶχε πληγώσει καί ταλαιπωρήσει· ἐνῶ Ἐκεῖνος εἶχε πληγωθεῖ γιά τίς ἀμαρτίες μας καί ταλαιπωρήθηκε γιά τίς ἀνομίες μας» (Ἦσ. 53, 4-5). Καί Αὐτός λοιπόν καί ἐμεῖς κειτόμαστε πληγωμένοι. «Μέ τά τραύματά Του θεραπευτήκαμε ἐμεῖς» (Ἦσ. 53, 5). Ἕνας νεκρός γιατρός νεκρῶν, ἕνας τραυματίας ἀντιφάρμακο γιά πολυπονεμένους ἀνθρώπους. Ἀλλά ὡς

πότε σοῦ δώσαμε ἄδεια, ἄνθρωπε, νά μᾶς περιπαίξεις; Πές μας μέ περισσότερη σαφήνεια ὅ,τι ζητοῦμε. «ὁδηγήθηκε σάν πρόβατο στή σφαγή καί σάν ἀρνί ἄφωνο μπροστά σ' ἐκεῖνον πού τό κουρεύει» (Ἠσ. 53, 7). Ἀγαθό πρόβατο πού παραδόθηκε στά χέρια κακῶν μαγείρων. Ἄν τό σφάζετε, Ἰουδαῖοι, μήν τό κουρεύετε. Καί ἄν τό κουρεύετε, λυπηθεῖτε τό ὠφέλιμο πρόβατο πού καρποφορεῖ.

«Ἐβαλαν μαζί του καί ἄλλους δυό κακούργους» (Λουκᾶ 13, 4). Ἐχει φτάσει ὁ λόγος μου στήν ἐνδέκατη ὥρα τῆς ἡμέρας, γιά νά μήν ἐξαντλήσει κανένας τήν ὑπομονή του. Καί θά ἤθελα βέβαια νά παρατρέξω τήν ἱστορία, ἐπειδή σᾶς τήν ἔχω διηγηθεῖ πολλές φορές. Βλέπω ὅμως τό ληστή νά μέ βιάζει συνεχῶς. Καί δέν εἶναι παράξενο· ἀφοῦ παραβίασε τήν πόρτα τοῦ Παραδείσου, μεταβάλλοντας τήν τέχνη του σέ σωτηρία. Στεκόταν στό Σταυρό ὁ Ἀμνός καί δύο λύκοι, ἀλλά ἐνῶ ὁ ἕνας ἔμεινε σταθερός στή γνώμη του, ὁ ἄλλος ἄλλαξε καί εἶπε: «μνήσθητί μου, ὅταν ἔρθεις στή βασιλεία σου». Ὡ, δύναμη τοῦ Ἰησοῦ! Ὁ ληστής γίνεται τώρα προφήτης, πού κηρύττει ἀπό τό σταυρό: «μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔρθεις στή βασιλεία σου». (Λουκᾶ 23, 42). Τί βλέπεις, ληστή, στό βασιλιά; Ραπίσματα, ἐμπυτισμούς, καρφιά καί Σταυρό καί τά περιπαίγματα τῶν Ἰουδαίων καί τῶν στρατιωτῶν τή λόγχη πού τώρα ξεγυμνώνεται. Δέ βλέπω, λέει, τά φαινόμενα. Βλέπω τούς Ἀγγέλους νά στέκουν ὀλόγυρα, τόν ἥλιο νά φεύγει, τό καταπέτασμα νά σχίζεται, τή γῆ νά τρέμει, τούς νεκρούς νά ἐτοιμάζονται νά βγοῦν. Καί ὁ Ἰησοῦς πού δέχεται ὅλους – καί τούς προφήτες πού ἤρθαν τήν ἐνδέκατη ὥρα ὡς ἐργάτες, δίνοντας τό ἴδιο δηνάριο, τοῦ λέει: σέ βεβαιώνω» (λάβε καί σύ τή βεβαίωση, ὦ ληστή, σύ πού σήμερα εἶσαι ληστής καί σήμερα πάλι υἱός), «ὅτι σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο» (Λουκᾶ 23, 43). Ἐγώ σέ ἔβγαλα, ἐγώ θά σέ ξαναβάλω μέσα, ἐγώ πού ἔκλεισα τίς θύρες τοῦ Παραδείσου καί τίς ἀσφάλισα μέ τήν πύρινη ρομφαία. Ἄν δέν βάλω μέσα ἐγώ κάποιον, μένουν οἱ πόρτες κλεισμένες. Ἐλα, ληστή: Λήστεψες τό διάβολο. Πῆρες στεφάνι νίκης ἐναντίον του. Εἶδες ἕνα ἄνθρωπο καί τόν προσκύνησες ὡς Θεό. Πέταξες τά παλιά σου ὄπλα καί πῆρες τά ὄπλα τῆς πίστεως.

Ἐνῶ γίνονταν αὐτά καί ὅλα ἀγιάζονταν, ὁ ἥλιος ἀπό τόν αἰθέρα, τό ξύλο ἀπό τά φυτά, ἡ χολή ἀπό τά ζῶα, ὁ ἀδιαίρετος χιτώνας ἀπό τά ὑφάσματα, ἡ πορφυρή στολή ἀπό τή θάλασσα, ἡ λόγχη καί τά καρφιά ἀπό τά μέταλλα καί τό σίδηρο καί ἡ δίδυμη πηγή αἵματος καί νεροῦ πού ἀνάβλυσε, ὁ Σωτήρας ἔκανε τό δικό Του. «Πατέρα μου, συγχώρεσε τήν ἁμαρτία τους» (Λουκᾶ 23, 32). Γιά ποιούς λέει τό «συγχώρεσε»; Γιά τούς

Ἕλληνες, τούς Ἰουδαίους, τούς ξένους, τούς βάρβαρους, γιά ὅλους γενικά. Μιά φορά τό εἶπε, καί ἡ πράξη ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς. Μήπως εἶπε μόνο γιά τούς ἐχθρούς Του τό «συγχώρεσε»; Τό λέει γιά κάθε λαό καί τό λέει συνεχῶς καί ὅποιος θέλει τό παίρνει.

Μαζεύτηκαν ὅλοι στό πραιτώριο καί ἔλεγον στόν Πιλάτο: «Γνωρίζομε ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀπατεώνας εἶπε ὅσο ζοῦσε ἀκόμα, μετά τρεῖς μέρες θά ἀναστηθῶ» (Ματθ. 27, 63). Τό ξέρεις καλά, τό θυμᾶσαι καλά ὅτι θ' ἀναστηθεῖ; Ἀσφάλισε τόν Τάφο. Γιά χάρη μου τόν ἀσφαλίζεις. Φύλαξε τό νεκρό μήπως φύγει. «Ἔχετε», τούς λέει, «φρουρά, πηγαίnete καί ἀσφαλίστε τον ὅπως θέλετε» (Ματθ. 27, 63). Κλειστε τόν Τάφο ὅπως ξέρετε. Πάρτε τά μέτρα πού ξέρετε. Φρουρήστε Τον ὅπως ξέρετε. Ἄν δέν Τόν φρουρήσετε σεῖς, θά βρῖσκουν πρόφαση σ' ἐμένα. Τώρα ὅμως τόν παραδίδω σ' ἐσᾶς τούς ἴδιους πού ὅταν ζοῦσε ἐσεῖς Τόν συλλάβατε καί ὅταν θανατώθηκε ξέφυγε ὅλη τή φύλαξή σας.

Ἄς μείνομε λοιπόν ξύπνιοι καί ἄγρυπνοι, γιά νά δοῦμε τόν βαθύ ὕπνο τῶν Ἰουδαίων καί νά συνεορτάσομε μαζί μέ τίς ἐπουράνιες Στρατιές στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας, στόν Ὅποιο ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ δύναμη τώρα καί πάντοτε καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πηγή : <https://www.imsn.gr/>